

Halki laajan kaikkeuden,
läpi kosmoksen komean,
liukuu laite kummallinen,
niin kuin äänetön ajatus.
Kohti maata matkustavat
miehet vihreät, vakavat.
Silmät suuret suunnattuna
kohti Tellusta edessä.

Aluksessa kiitävässä
alkaa tunnelma kohota.
Pitkä matka matkustettu,
läpi tähdistön koluttu,
määränpää jo saapuvilla,
kohta oltaisiin perillä.

Leijuu lautanen yhäti,
yllä korven karjalaisen,
kohta laskeusi salolle,
sinne varjoon kuusikoitten.
Oli syksy-yö sateinen
metsä synkkä ja pimeä

Siellä lautasen sisällä
matkustajat muuttumassa:
Näyttörüudulla esillä
Kalevalan kaikki kansa!
Olivat näin kaavakkeena
muutoksessa niin rajussa.
Kohta kuuluikin pajatus,
pakisivat rattoisasti,
niinkuin aikojen alussa
Kalevalan kankahilla.

Oli vanha Väinämöinen,
kera kanteleen korean,
Ilmarinen, Joukahainen,
Louhi mahtava mekasti.
Kaikki tuttuja jutuista,
Kalevalan lauleloista

Alkoi päivä pilkistellä
sadepilvien lomasta.
Hehkui taivas karmeana,

ruosteenkarvaisna rusotti.
Ärjyi tuulet tuikeasti,
iski välkkyen salama.

Laskeusivat lautasesta,
maahan miekkoset tulivat,
rakensivat nuotioita,
sitten laululle rupesi.

Helkkyi kannel hempeästi,
kuului laulelo salolla.
Niinkuin ennen, kauan sitten,
soitti vanha Väinämöinen.

Tuota katselin ihailen,
nautin paljon näytelmästä,
aivan kaulaani ojensin,
nähdäkseni sattumukset.

Silloin sängystä putosin,
uni loppui aikomatta.
Radio pöydällä avoinna
kannel siellä helkähteli.

Tämä Oiva Pennasen runo tuli neljännelle sijalle Kansanrunousarkiston, Tampereen kulttuuritoimen ja KaRuSen järjestämässä kalevalamittaisen runon kisassa v. 2002.